

ОСОБЛИВОСТІ ЕНЕРГОЗБЕРІГАЮЧИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОМУ ГОСПОДАРСТВІ

О. О. РУДАЧЕНКО, канд. екон. наук, ст. викл.

І. М. ЗОЗУЛЯ, магістрант

*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова*

*61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
polkin87@ukr.net*

Значні витрати житлово-комунального господарства, підприємств, населення на енергоресурси викликають необхідність впровадження різного роду програм енергоефективності та енергозбереження задля зниження використання самих енергоресурсів та, як наслідок, зниження витрат.

Заходи енергозбереження знаходять своє застосування в сферах виробництва енергії, її постачання та споживання, зокрема промисловістю, бюджетними організаціями, житлово-комунальним господарством (ЖКГ). Програма впровадження енергозберігаючих технологій у житлово-комунальному господарстві міста повинна виконуватись паралельно із політикою в сфері ЖКГ та енергетики національного рівня (енергетична стратегія країни, державна програма реформування ЖКГ, державна програма реформування об'єднань співвласників багатоквартирного будинку - ОСББ) та регіонального рівня (програма реформування ЖКГ регіону, програма підвищення енергоефективності бюджетних будівель регіону, програма соціально-економічного розвитку регіону) [1].

Проте, реальне запровадження програм енергозбереження, енергоефективності бере початок на місцевому рівні. Кожне місто, враховуючи специфіку свого розвитку, визначає пріоритетні напрями енергозбереження в даному місті, дотримуючись загальнонаціональних принципів. На основі сукупності міських програм доцільно створювати регіональні програми енергозбереження, які враховують особливості регіону та, таким чином, сприяють втіленню стратегії енергозбереження національного рівня.

На регіональному рівні формується базовий документ (регіональний енергетичний план розвитку чи стратегічний енергетичний план розвитку регіону), що передбачає виконання окремих програм (наприклад, програма підвищення енергоефективності бюджетних (житлових) будівель регіону).

Програма енергозбереження на національному рівні містить заходи, які покликані забезпечити досягнення цілей національної енергетичної стратегії. Це, наприклад, програма повернення відсотків за кредитами на заходи енергозбереження для населення та кондомініумів, програми впровадження курсу з енергоефективності в систему освіти тощо.

Очевидно, на будь-якому рівні, програми енергозбереження необхідно починати у сфері виробництва та постачання енергії, відділивши їх від сфери споживання. Значна зношеність мереж постачання тепло- та електроенергії

призводить до надмірних втрат енергії, вартість яких закладається в тарифи для населення та збільшує витрати кінцевих споживачів [2].

Одним із шляхів раціонального та економного використання ресурсів є їх облік, насамперед оснащення житлового фонду засобами обліку та регулювання споживання води і теплової енергії. В даний час використання енергозберігаючих технологій стає дуже важливим не тільки на державному рівні, а й на рівні кожної окремо взятої родини.

Список використаних джерел:

1. Регіональна енергетична політика. Основні проблеми і завдання / [Шевцов А. І., Бараннік В. О., Земляний М. Г. та ін.] – Дніпропетровськ, 2012 – 75 с.
2. Федоров С. М. Пріоритетні напрямки для підвищення енергоефективності будинків // Енергозбереження, 2008. – № 5. – С. 2325.

ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМНОГО ПІДХОДУ ДО ФОРМУВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ СТІЙКІСТЮ БУДІВЕЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Н. О. ВОЛГІНА, ст. викл.

А. О. АЗАРОВА, студентка

*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова*

61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17

nvolgina30.06@gmail.com

Господарська діяльність в Україні в сьогодняшніх умовах характеризуються низкою факторів ризику, що негативно впливають на ефективність роботи підприємств переважної більшості галузей національної економіки, та перешкоджають їх стійкому функціонуванню та розвитку.

Галузева специфіка будівництва, серед іншого, проявляється у значній залежності від макроекономічної кон'юнктури, яка на сьогодні, є несприятливою для ведення бізнесу. За цих умов, питання забезпечення фінансової стійкості набувають особливої актуальності.

Фінансова стійкість будівельних підприємств в умовах ринкової економіки має важливе значення, оскільки вона забезпечує стабільне економічне становище в конкурентному середовищі та в умовах, що швидко змінюються.

Практика свідчить, що значна частина підприємств будівельної галузі мають незадовільний рівень фінансової стійкості, про що свідчить: зменшення поточної ліквідності внаслідок нестачі високоліквідних активів; брак власних оборотних коштів для фінансування запасів і витрат діяльності; зменшення фінансової автономії; зменшення показників ділової активності; зниження ефективності використання активів.

Оскільки фінансова стійкість підприємства є результатом складної